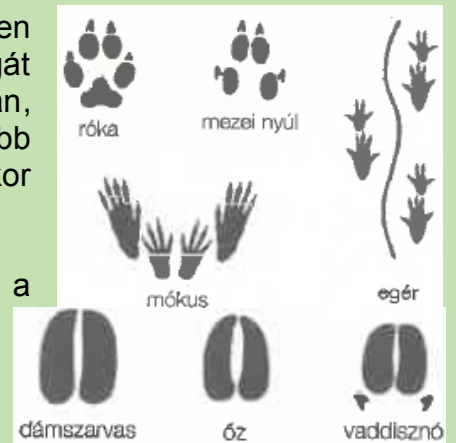

3. állomás

Vadkárók és egyéb veszélyeztető tényezők

Egy háborítatlan erdőben a természet rendje uralkodik, melyben minden szereplőnek megvan a maga helye és feladata, s így önmagát szabályozva egyensúlyban marad az erdő életközössége. Azonban, ha a közösség valamelyik tagja eltűnik, vagy pedig nagyobb erőfőlényre tesz szert, akkor a rend megbomlik, s ennek olykor végzetes következménye is lehet.

A talajra hullott makkot legnagyobb tömegben a dámszarvasok és a vaddisznók fogyasztják. Gyakran olyan alapos munkát végeznek, hogy elvétele is alig találni makkot utánuk. A fiatal csemetéken szinte mindig megfigyelhetők az őzek és dámvadak rágásának nyomai. Ahol túl sok a vad, ott gyakorlatilag lehetetlenné válik a tölgyesek természetes felújulása.

Hasonlítsd össze a kerítésen belüli és kívüli növényzetet! Keress vad rágta csemetét!

A vadak hatásának vizsgálatára nagyszabású kísérlet folyik a nagykőrösi tölgyesekben, ahol több mint 170 hektár erdőt kerítünk be. A kutatás célja, hogy kiderítsük, mekkora szerepet játszik a vadak által okozott kár az erdő felújulásában.

Hazánkban megközelítőleg 900 rovarfaj okoz gubacsot. A gubacsok formája, szerkezete és színe nagyon változatos, a gubacsot előidéző állatfajra jellemző. A gubacsokban fejlődnek utódaik.

A tölgy makkjához számos rovarfaj is kötődik. Némelyek csak a makkban képesek megélni, vagy lárvájuk a sziklevelekkel táplálkozva fejlődik.

A csoportos kirándulások során ritkán találkozhatunk „személyesen” nagyobb állatokkal, mivel már messziről megérezzük közeledésünket. Azonban nyomaik (rágás, ürülék, lábnyom, túrások, agancs) alapján felismerhetjük jelenlétüket.

Keress te is nyomokat az erdőben!

Az elmúlt évszázadok nagymértékű lecsapolási munkái és a melegedő éghajlat hatására *lesüllyedt talajvízszint* szintén hozzájárul az alföldi tölgyesek fogyatkozásához, a legtöbb kárt mégis az erdők intenzív művelése okozza. A *tarvágásokat* követő *tuskózás* során a „pincétől a padlásig” felborul a rend. A tölgyesek helyére telepített tájidegen fajok végérvényesen megváltoztatják, elszegényítik az erdő életközösségét.

Tudtad-e, hogy a házi sertéseket még a múlt században is naponta kihajtották az erdőbe makkoltatni? Ezt hívták csürhének.

A makkot ínséges időben az ember is fogyasztotta: a szikleveleket kiszárítva lisztté őrölték, és kenyérsütéshez használták.